

Dušan
Ludvik

Ostrice

Kdaj je kaljiva prst?
Ko kvišku sili trava.
Ko brest je klen in čvrst,
je tudi prst, kjer raste, zdrava.

* * *

Vsak dan je več luči.
Mračnjaki so na preži:
kdor gnije v temni reži,
svetlobe se boji.

* * *

Tudi zdajšnji svet
stari greh ponavlja,
ko z nestrpnim zlom zadavlja
drzne misli, vero v boljši red.

* * *

Jahaš, ne obvladaš uzd,
laž cediš iz gadjih ust,
v zajčjem srcu leglo zdrah . . .
Lastnih bratov nas je strah.

* * *

Kakršen nadčrednik,
takšen je prisklednik:
iz polnega zastonj jemal,
iz praznega nazaj dajal.

* * *

Voziti cizo brez koles,
ne znati ridati,
ostati, ko pregrizena je vez,
pomeni: gnoj za drugim kidati.

* * *

Oko zatisneš, zamašiš uho,
saj skupaj žakelj sta držala,
v svet pošlješ ga, pokvarjeno blago,
drhal je smrad spoznala – in sodelovala.

* * *

Podrepni oblastnikom (kupljive oprezne riti),
nevarni ste v dilemi: nebiti ali biti,
še bolj nevarni, ko nam spodbijate veljavo.
Vsak žebelj da se zviti: udariš ga na glavo.

* * *

Ban Marković vihtel bi bič kar zmerom,
zdaj s tanki je poslal še ljube brate,
verjel, da se Slovenci bojo v gate.
In nauk? Ne hvali vojske pred večerom.

* * *

Tod ropale so turške, zdaj še bratske horde.
Smo miren narod, ne spoznamo se na korde,*
spoštujemo resnico, branimo pravico,
če treba, znamo kot Krpan: Tresk! Z mesarico.

* *kord – iz perzijskega prek madžarščine »vzhodnjaški meč«*

* * *

Kužki smo res spodvihovali repe,
zdaj pa velja: ni vsak poklican, da nas tepe.
Samo naš partner sme vzrohneti: »Néhi!«
Če to stori kdo drug, bo v hipu ogenj v strehi.

* * *

Borben pa domišljav in aroganten,
po partiji postal je impozanten.
Zdaj kvečjemu kak šolnik ga počóha,
čez nekaj let še pes ga ne povoha.

* * *

Vemo, kaj že od nekdam mu je všeč:
javno – ugled, skrivaj – z devico leč.
Jaz v srcu rožo imam, on sramno piko,
življenje izdelam s fajfo, on z odliko.

* * *

Nanj (misleca poeta) prežim, kaj če se zmoti,
kaj če se kàj urajma, ko se drhal ga loti.
Moral bi biti skóbec, pa je tak blag golóbec,
moral bi mnogim dati to, kar jim gre: na gobec.